

ZASADY WIARY

KOŚCIOŁA CHRZEŚCIJAN
WIARY EWANGELICZNEJ
W POLSCE

*"Zasady Wiary" Kościoła Chrześcijan
Wiary Ewangelicznej w Polsce zostały
wydane w Kętrzynie (na Mazurach)
w 1948 r.*

Wznowienie wydania z 1948 r.
Warszawskie Seminarium Teologiczne
ul. Wyborna 20
03-681 Warszawa
1992

Skład i naświetlanie diapozytywów:
PANDA plus, Warszawa

NOTA WYDAWNICZA

Prawie pół wieku dzieli nas od czasu, gdy po zakończeniu II wojny światowej opracowano i wydano "Zasady Wiary" Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej (zielonoświątkowcy) w Polsce. Przez wiele następnych lat - z braku innej literatury teologicznej i pomocy katechetycznych - tekst ten spełniał rolę krótkiego podręcznika apologetyczno-dogmatycznego, służąc zarówno starszym i doświadczonym, jak i młodym kaznodziejom.

Potrzeba ponownego opracowania "Zasad Wiary" była dość często poruszana na konferencjach duszpasterskich, a zyskała szczególne znaczenie po reorganizacji dawnych struktur kościelnych ZKE (1987 r.), gdy na nowo konstytuował się Kościół Zielonoświątkowy. Wkrótce też okazało się, że pośpiesznie przygotowany i uchwalony Statut tylko częściowo spełnia potrzeby odnowionej Społeczności zielonoświątkowej. Z tego powodu w programie pracy Naczelnej Rady Kościoła znalazł się postulat całkowitego uregulowania spraw wewnątrz-kościelnych (Prawo Wewnętrzne) i zewnętrznych - zwłaszcza w odniesieniu do władz państwowych i innych organizacji kościelnych (Statut, Zasady Wiary). Ostatnia z wymienionych spraw ma znaleźć swój finał w formie ustawy sejmowej regulującej wzajemne stosunki pomiędzy Kościołem Zielonoświątkowym a państwem.

Wznowienie "Zasad Wiary" przed synodem (jego termin został wyznaczony na 10-13 listopada 1992 r.) może być pomocne dla nielicznych już pastorów starszej generacji, a szczególnie dla wielu młodych kaznodziejów, którzy w ten sposób będą mogli poznać treść niedostępnego dziś wydania "Zasad Wiary".

Obecne wydanie jest przedrukiem edycji z 1948 r., a nieliczne zmiany dotyczą tylko przeoczeń, błędów drukarskich oraz ujednoczenia pisowni niektórych słów, np. diakon (zamiast: dyakon), Kościół itp. W kilku przypadkach uzupełniono całe słowo, co oznaczono klamrą. Tekst zachowuje więc styl i brzmienie, jakie zostały mu nadane w wydaniu powojennym.

Apostolskie Wyznanie Wiary (tzw. "Skład Apostolski"), będące integralną częścią całości, zamieszczono w przekładzie z języka rosyjskiego (por. "Przedmowa") i z tego powodu różni się od przyjętej wersji, rozpowszechnionej w nauczaniu i świadectwie zborowym oraz polskiej literaturze teologicznej. Prawie wszystkie cytaty biblijne oraz forma nazw ksiąg biblijnych są zaczerpnięte z Biblii Gdańskiej, czyli XVII-wiecznego przekładu Pisma Świętego.

I ostatnia sprawa. Pisownia nazwiska autora opracowania, brata N.I. Poysti'ego (lub Poejsti'ego), została podana według fonetycznego brzmienia w języku rosyjskim: N.I. Pejsti.

Wyrażamy na koniec przekonanie, że wznowienie dawno wyczerpanego wydania "Zasad Wiary" Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej w Polsce dostarczy impulsów do pracy nad przygotowywanym współczesnym tekstem "Wyznania Wiary" i "Zasad Wiary" Kościoła Zielonoświątkowego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Wydawcy

Warszawa, 7 czerwca 1992 r.

PRZEDMOWA

Ruchy ewangeliczne w Polsce dotkliwie odczuwają brak literatury duchownej, zapotrzebowanie której jest bardzo wielkie.

Postanowiliśmy przeto przetłumaczyć z rosyjskiego i wydać "Wyznanie wiary Chrześcijan Wiary Ewangelicznej", aby zadośćuczynić nie tylko wyznawcom wiary ewangelicznej, lecz i wszystkim innym dać możliwość zapoznać się z tym, w co wierzymy i czego uczymy.

Staraliśmy się przy tłumaczeniu nic nie zmieniać i nie dodawać.

Niech Bóg błogosławi to skromne dzieło, a każdego, do kogo dotrze ta książeczka, niech Bóg napęlni żywą wiarą w Jezusa Chrystusa, jedynego Zbawiciela naszego.

Wydawcy

**Zasady wiary
Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej.**

Opracował N. I. Pejsti.

Wstęp.

"Zbudowani na fundamencie Apostołów i proroków, którego jest gruntownym węgielnym kamieniem Sam Jezus Chrystus" (Efez. 2: 20).

Treść tych zasad wyraża nie tylko wyznanie chrześcijan wiary ewangelicznej w wąskim znaczeniu tego słowa, lecz powinna być wyznaniem wszystkich chrześcijan, ponieważ opiera się ono wyłącznie na Piśmie Św.

Najdawniejszy chrześcijański Skład Apostolski składał się z bardzo krótkiego, lecz wieloznaczącego twierdzenia "Ten jest Chrystus" (Dz. Ap. 9:22). Wyznanie Jezusa, jako Chrystusa, t. j. Mesjasza - Syna Bożego, było pierwszym obiektem wiary pierwszego chrześcijaństwa.

Stopniowo zaczęły się wkradać wszelkiego rodzaju fałszywe komentarze z odchyleniem ku judaizmowi i pogaństwu, które wywołały potrzebę rozszerzenia i rozwinięcia tej krótkiej treści.

Pierwszym usystematyzowanym nauczaniem wiary był tak zwany Apostolski Skład Wiary. Nazwano go tak nie dlatego, że przez Apostołów był złożony, lecz z powodu opracowania go na podstawie formuły chrztu, która zawierała w sobie wiarę w trójjedynego Boga - "Chrzcząc je w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego" (Mat. 28:19) i w ogóle na zasadach nauczania Św. Apostołów.

Apostolski Skład Wiary brzmiał tak: "Wierzę we Wszechmogącego Boga Ojca, Stwórcę nieba i ziemi i Jednorodzonego Syna Jego Pana naszego Jezusa Chrystusa, poczętego od Ducha Świętego, Rodzonego od Marii Panny, który był umęczony pod Ponckim Piłatem, ukrzyżowany, umarł i pogrzebion, zmartwychwstał trze-

ciego dnia, wstąpił na niebiosa i siedzi po prawicy Wszechmogącego Boga Ojca, skąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych.

Wierzę w Ducha Świętego, święty Kościół Powszechny, świętych obcowanie (Hebr. 12:22-24), odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie umarłych i żywot wieczny. Amen".

Później okazało się, że definicje Apostolskiego Składu Wiary były niedostateczne, ponieważ niejaki Ariusz zaczął rozpowszechniać fałszywą naukę, zawierającą twierdzenie, że jeden tylko Bóg Ojciec nie był rodzony, On praprzyczyna istniejącego i t. d. Bóg Ojciec, chcąc stworzyć świat i wiedząc, że świat, nieskończenie oddalony od Boga, nie może znieść bezpośredniego działania Jego twórczej siły, rzekomo tworzy z nieistniejącego pośrednią istotę między Nim a światem - Syna Bożego.

Jako stworzony z nieistniejącego, Syn, rzekomo różni się od Swego Ojca we wszystkim i także zmienia się w Swej naturze, jak i wszystkie twory.

Ta ariańska herezja ujawniła konieczność zwołania Nicejskiego Soboru w 325 r., który opracował tzw. Nicejski Skład Wiary, gdzie było podkreślone, że Syn Boży <jest> "rodzony", "nie stworzony", "przed wiekami", "współistotny Ojcu".

Naturalnie na tym Składzie Wiary ukształtowanie chrześcijańskiego wyznania nie zakończyło się. Nowe fałszywe nauki stwarzały nowe składy wiary, które z kolei coraz bardziej oddalały się od nauki Pisma Świętego.

W wyniku <tego> sami pilnujący wiary swymi zarządzeniami i składami wiary szerzyli herezje w Kościele Chrystusowym.

Reformacja Lutra naprawiła niektóre błędy Rz. Katolickiego Kościoła, ale jeszcze nie wszystkie, i dlatego, z dopuszczenia Bożego, zaczął się cały szereg ruchów religijnych, które ze swej strony podkreślały zapomniane prawdy chrześcijaństwa. W taki sposób ruch metodystów, z Johnem Wesleyem na czele, wysunął trzy najważniejsze zapomniane prawdy: konieczność **odrodzenia**, konieczność **oświecenia** i **wolną wolę** (Jana 3:3; Hebr. 12:14).

Ruch baptystów wysunął prawdę o chrzcie według wiary (Marka 16:16; Dz. Ap. 8:26-39).

Ruch zielonoświątkowców przypomina o zapomnianych przez chrześcijaństwo darach Ducha Świętego (Marka 16:17, 18) i t. d.

Nauka Chrześcijan Wiary Ewangelicznej dąży do zjednoczenia w sobie wszystkich tych prawd biblijnych, które były głoszone przez poszczególne ruchy. W tej nauce my usiłowaliśmy trzymać się nie

zdania ludzkiego, lecz wyłącznie Słowa Bożego z tym, żeby przyjść do ludzi "z pełnym błogosławieństwem Ewangelii Chrystusowej" (Rzym. 15:29).

ZASADY WIARY

"Jednomyślnie bojując w wierze Ewangelii". (Fil. 1:27).

Rozdział 1.

O Bogu i Św. Trójcy.

Pierwszą i zasadniczą prawdą nauki o wierze chrześcijańskiej jest prawda o istnieniu Boga - "Albowiem ten, który przystępuje do Boga, wierzyć musi, że jest Bóg" (Hebr. 11:6), że On jest jedyny i nie ma innego prócz Niego (5 Mojż. 6:4; Mar. 12:29-32; Jan. 17:3). Bóg jest duchem (Jan. 4:24) osobowym (Rzym. 9:22-23; 1 Kor. 2:11), żywym, (Jer. 11:10; I Tes. 1:9), mającym żywot Sam w Sobie, tj. Sam od Siebie pochodzący, Samoprzyczyna i przyczyna wszystkiego (II Mojż. 3:14; Jan. 5:26; 1 Jan. 2:13), nieskończony, (Ps. 145:3), niezmienny (IV Mojż. 23:19; Mal. 3:6; Jak. 1:17), doskonały (Mat. 5:48), prawdziwy (Jan 17:3), święty (Iz. 6:3), wieczny (V Mojż. 32:40; Ps. 90:3; Jer. 10:10; Iz. 40:28), nieobjęty (2 Król. 8:27; Rzym. 8:39; II Kron. 2:6), wszechobecny (Ps. 139:7; Dz. Ap. 17:27), wszechwiedzący (Hebr. 4:13), mądry (Rzym 14:26; I Tym. 1:17), wszechmogący (1 Mojż. 17:1), miłościwy (Rzym. 2:4; Mat. 19:17), wierny w obietnicach (II Kor. 1:20), prawy i sprawiedliwy (V Mojż 32:4; Ps. 7:9-12).
Bóg jedyny - w trzech osobach (Hebr. 1:3; I Jan. 5:7).

Ojciec i Syn i Duch Święty.

Ojciec rodzi Syna (Ps. 2:7; Jan. 3:16) i posyła Go (Jan. 5:16), od Ojca pochodzi Duch Święty (Jan. 15:26) i Ojciec posyła (Jan. 14:26) Ducha Świętego.

Syn rodzi się od Ojca (Ps. 2:7; Jan. 3:16) i posyłany jest przez Ojca (Jan. 5:36); Syn posyła Ducha Świętego (Jan. 15:26).

Duch Święty pochodzi od Ojca (Jan. 15:26) i posyłany jest przez Ojca (Jan. 14:26) i Syna (Jan. 15:26).

Ojciec jest Bogiem (I Kor. 8:6) i Syn jest Bogiem (I Jan. 5:20; Tyt. 2:11-13; Rzym. 9:4-5); Duch Święty jest Bogiem (Dz. Ap. 5:3-4; I Kor. 3:16), a Ci trzej jedno są (I Jan. 5:7), nierozdzielni (Jan. 1:1;

Jan. 1:18; 17:22-23; Jan. 4:24) i równi sobie (Kol. 2:9-10; 1:15-17; Hiob. 3:4); w tej Świętej Trójcy nie ma ani pierwszego, ni ostatniego, ni mniejszego, ni większego.

Rozdział 2.

O narodzeniu, życiu, śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Jezusa Chrystusa.

Jezus Chrystus był poczęty od Ducha Świętego bez pośrednictwa cielesnego ojca i urodził się od Marii Panny: **był jedynym, który przyszedł na ten świat w taki sposób.** Jezus Chrystus był nie tylko urodzony w cudowny sposób, lecz On i żył tu na ziemi zupełnie bez grzechu, On wykonał zakon do ostatniej joty i kreski. On nie tylko żył święcie, lecz i umarł zwycięską śmiercią na krzyżu Golgoty dla odkupienia grzesznej ludzkości. Jezus Chrystus nie tylko umarł za grzechy ludzi, ale trzeciego dnia zmartwychwstał w chwale i wstąpił na niebiosa, ażeby prosić Ojca za dzieci swe (I Kor. 15:3-8, 14, 18; Izaj. 53:9).

Rozdział 3.

Pismo Święte (Biblia) jest naszym jedynym drogowym wskazaniem w sprawie zbawienia.

Samo Pismo Święte ostrzega nas przed przyjęciem jakichkolwiek innych ludzkich ustaw i przykazań (Mar. 7:3-8; Mat. 15:3; Gal. 1:8).

Pismo Święte my uznajemy wyłącznie w składzie kanonicznym.

Kanonem nazywa się spis świętych ksiąg, przyjętych przez Kościół chrześcijański:

39 ksiąg Starego Testamentu,

27 ksiąg Nowego Testamentu.

Księgi Starego Testamentu

1) Pierwsza księga Mojżeszowa, 2) Druga księga Mojżeszowa, 3) Trzecia księga Mojżeszowa, 4) Czwarta księga Mojżeszowa, 5) Piąta księga Mojżeszowa, 6) Jozuego, 7) Sędziów, 8) Ruty, 9) I Samuelowa, 10) II Samuelowa, 11) I Królewska, 12) II Królewska, 13) I Kroniki, 14) II Kroniki, 15) Ezdraszowa, 16) Nehemiaszowa, 17) Estery, 18) Hiobowa, 19) Psalmów, 20) Przypowieści Salomono-

wych, 21) Kaznodziei Salomona, 22) Pieśń Salomona, 23) Izajasz, 24) Jeremiasz, 25) Treny Jeremiaszowe, 26) Ezechiel, 27) Daniel, 28) Ozeasz, 29) Joel, 30) Amos, 31) Abdjasz, 32) Jonasz, 33) Micheasz, 34) Nahum, 35) Abakuk, 36) Sofoniasz, 37) Aggeusz, 38) Zachariasz, 39) Malachjasz.

Księgi Nowego Testamentu:

1) Ewangelia św. Mateusza, 2) Ewangelia św. Marka, 3) Ewangelia św. Łukasza, 4) Ewangelia św. Jana, 5) Dzieje Apostolskie, 6) List św. Pawła do Rzymian, 7) List pierwszy św. Pawła do Koryntów, 8) List drugi św. Pawła do Koryntów, 9) List św. Pawła do Galatów, 10) List św. Pawła do Efezów, 11) List św. Pawła do Filipensów, 12) List św. Pawła do Kolossów, 13) List pierwszy św. Pawła do Tesalończyków, 14) List drugi św. Pawła do Tesalończyków, 15) List pierwszy św. Pawła do Tymoteusza, 16) List drugi św. Pawła do Tymoteusza, 17) List św. Pawła do Tytusa, 18) List św. Pawła do Filemona, 19) List św. Pawła do Hebrajczyków, 20) List św. Jakuba *, 21) List pierwszy św. Piotra, 22) List drugi św. Piotra, 23) List pierwszy św. Jana, 24) List drugi św. Jana, 25) List trzeci św. Jana, 26) List św. Judy, 27) Objawienie św. Jana.

Jest cały szereg ksiąg apokryficznych, których my nie uznajemy za natchnione przez Ducha Świętego, i nie kierujemy się nimi, ponieważ są niewiadomego pochodzenia: w języku hebrajskim, w którym napisane są księgi Starego Testamentu - ich nie ma; są one tylko w greckim języku, a prócz tego treść ich przeczy w niektórych częściach treści innych ksiąg Pisma Świętego.

Rozdział 4.

Bóg - Stwórca.

Bóg stworzył wszystko widzialne i niewidzialne (Ps. 89:12; I Kor. 8:6; Kol. 1:16; Hebr. 11:3; Obj. 4:11) w określonym celu, ażeby przejawić Swą wieczną siłę, Swą wszechmoc i Swą wieloraką mądrość (Efez. 3:9, 10). Byłoby błędem przypuszczać, jak to robią panteiści, że stworzenie jest objawieniem istoty Bożej. Nie - ono jest tylko przejawieniem Jego woli.

* Opuszczony omyłkowo w tym wykazie - przyp. red.

Nauka materialistów o tym, że materia jest wieczna - przeczy nauce Słowa Bożego (Jan. 1:3). Przy tworzeniu Bóg nie miał gotowego materiału, z którego stworzyłby ten świat. On wywołał z nieistnienia ku istnieniu wszystko, znajdujące się we wszechświecie.

Należy zwrócić uwagę, że w 1 rozdz. I księgi Mojżeszowej w opowiadaniu o stworzeniu świata roślinnego i zwierzęcego użyte są następujące wyrazy: "według rodzaju swego", "według rodzaju ich" itd. To wyraźnie wskazuje na niezmienność gatunków, a więc nauka o pochodzeniu wyższych gatunków z niższych (darwinizm) przeczy nauce Biblii.

Bóg stworzył człowieka na podobieństwo Swoje (I Mojż. 1:27, 2:7, 5:1; Jak. 3:9). To wyraźnie nam mówi o tym, że i człowiek nie pochodzi z jakichkolwiek niższych gatunków, lecz był stworzony jako istota, mająca w naturze swej niektóre podobieństwo do swego Stwórcy.

Św. Apostoł Paweł powiedział, że Bóg "uczynił z jednej krwi wszystek naród ludzki" (Dz. Ap. 17:26), świadcząc tym o jedności całego rodzaju ludzkiego.

Bóg też stworzył aniołów, tj. duchy bezcielesne (Kol. 1:16; Hebr. 1:14), którzy są więksi od ludzi siłą i mocą (II Piotr. 2:11). Są oni różnorodni według nazw i hierarchii (Kol. 1:16).

Aczkolwiek aniołowie posiadają wysoki stopień w hierarchii niebieskiej - czci ich Słowo Boże zabrania (Obj. 22:8,9).

Jeden z tych wyższych duchów bezcielesnych (aniołów), wpadłszy w pychę, nie wytrwał w prawdzie i stał się przestępcą; Słowo Boże nazywa go diabłem (I Mojż. 3:1; Jan 8:44). W taki sposób świat niewidzialny składa się z dobrych i złych duchów.

Biblia klasyfikuje dobre bezcielesne duchy w następujący sposób: Serafinowie, (Izaj. 6:1-8), Cherubinowie (Ezech. 1:4-25; 10:1-22) i Aniołowie (Hebr. 12:22), których jest niezliczone mnóstwo. Ze wszystkich aniołów szczególnie dwaj odznaczają się przed obliczem Boga. **M i c h a ł**. O nim wspomina się trzy razy w Księdze proroka Daniela (Dan. 10:13, 21; 12:1), w liście św. Judy (9) on jest nazwany Archaniołem, o nim wspomina się w Objawieniu (12:7). Wielu z chrześcijan przypuszcza, że Michał będzie tym archaniołem, który zatrąbi przy ogłoszeniu o powtórny przyjsciu Pana (I Tes. 4:16). **G a b r y e l**. Tym imieniem jest on nazwany cztery razy, w Księdze Daniela dwa razy i w Ewangelii św. Łukasza też dwa razy (Dan. 8:16; 9:21-27; Łuk. 1:19, 26, 27). Sam On powiedział o sobie Zacha-

riaszowi: "Jam jest Gabryel, który stoję przed obliczem Bożym". Tymi słowami wskazał on na swój wysoki szczebel hierarchiczny przed obliczem Pana.

Rozdział 5.

Bóg - Opatrzność.

Na stworzeniu świata nie zakończył się stosunek Boga do świata. Stworzywszy ten świat, Bóg nie pozostawił go samemu sobie, ale w dalszym ciągu troszczy się o niego, t. j. ochrania swoje twory, współdziałając i pomagając im różnymi sposobami (Hiob. 34:12; Nehem. 9:6).

Opieka Boska rozciąga się na naturę (Ps. 145:6, 7), na losy poszczególnych narodów i ludzi (Hiob. 12:23; Dz. Ap. 14:16-18), na zwierzęta i rzeczy, które wydają się czasem zupełnie nieznaczącymi. (Mat. 6:25-32; Ps. 104:21-30).

Rozdział 6.

O grzechu człowieka.

Stworzywszy człowieka, Bóg darował mu wolną wolę, której On nie dał innym żywym istotom. W taki sposób człowiek otrzymał prawo wyboru między dobrem a złem (V Mojż. 30:9; Joz. 24:15). Naturalnie, Bóg mógłby stworzyć człowieka, pozbawionego prawa wyboru między dobrem a złem, lecz wtedy człowiek nie miałby podobieństwa do swego Stwórcy, a raczej, według swej natury byłby podobny zwierzęciu. Skuszony przez diabła, człowiek dobrowolnie wybrał drogę poznania zła (I Mojż. 3:6). A więc **wewnętrzna** przyczyna pochodzenia grzechu ma swoje źródło w prarodnicach, t. j. w nadużyciu z ich strony wolności swej woli. **Zewnętrzna** zaś przyczyną pochodzenia grzechu było pokuszenie ze strony diabła. Przystępstwo prarodziców polegało na naruszeniu określonego przykazania Bożego, zabraniającego jeść z drzewa poznania dobre-go i złego - (I Mojż. 2:17; 3,17).

Rozdział 7.

O pierworodnym grzechu.

Takiego wyrazu, jak "pierworodny grzech", w Piśmie Świętym nie ma. Jednak tą nazwą jest przyjęte oznaczać grzech pierwszego człowieka, który przeszedł na wszystkich ludzi, jak napisano: "Przetoż jako przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak też na wszystkich ludzi śmierć przyszła, ponieważ wszyscy zgrzeszyli" (Rzym. 5:12). A więc wszyscy ludzie odziedziczyli od Adama nie tylko spaczoną grzechem naturę, lecz i jego winę (Ps. 51:7; Rzym. 3:10-12; 7:11-25), stawszy się moralnie bezbronnymi istotami (Dz. Ap. 15:10). W taki sposób pierworodnym grzechem jest przyrodzona skłonność do grzechu, która jest przyczyną wszystkich innych poszczególnych grzechów i wszystkich form nałogowych przyzwyczajzeń.

Rozdział 8.

O grzechu w ogóle.

Grzechem jest przestępstwo zakonu (I Jan. 3:4), wszelkie zaniedbanie spełnienia obowiązku (Łuk. 12:47; Jak. 4:17), wszelki uczynek wykonany bez wiary (Rzym. 14:23), niewiara w Jezusa Chrystusa (Jan. 16:9). Każdy ze wskazanych głównych grzechów ma swoje wewnętrzne różnorodne rozgałęzienia.

Rozdział 9.

O grzechu po nawróceniu.

Nie wszelki grzech, popełniony po nawróceniu, chociażby i świadomie, jest grzechem śmiertelnym lub bluźnierstwem przeciw Duchowi Świętemu, jak niektórzy błędnie uczą. Jednak każdy nie wyznany (przed Bogiem) grzech może doprowadzić człowieka do takiego stanu, że już nie może on otrzymać przebaczenia od Boga (Mat. 12:31-32). Dlatego każdy chrześcijanin powinien "Z bojaźnią i z drżeniem zbawienie swoje sprawować" (Fil. 2:12). Takim przykładem jest grzech Ananiasza i Safiry, który doprowadził ich do takiego smutnego końca (Dz. Ap. 5:1-11).

Żeby zapobiec ostatecznemu upadkowi grzeszącego chrześcijanina i odłączyć go od Boga, Pan używa trzech środków kary:

niemoc (fizyczne osłabienie), **chorobę i fizyczną śmierć** - "Dlatego między wami wiele jest słabych i chorych i niemało zasnęło" (I Kor. 11:30). Jednak nie każda choroba i śmierć jest karą za grzechy.

Rozdział 10.

O odkupieniu rodzaju ludzkiego.

Przez odkupienie rozumiemy czyn Chrystusa, wykonany przez Niego na krzyżu Golgoty.

W śmierci Chrystusa wykonało się całkowicie **zadośćuczynienie** sprawiedliwego sądu Bożego (Izaj. 53:10), ponieważ Jezus Chrystus oddał Samego Siebie w ofierze **prześlągnięcia** (Rzym. 3:25; Hebr. 2:17). Stąd wynika **pojednanie** człowieka z Bogiem przez śmierć Syna Bożego (Rzym. 5:10) i usprawiedliwienie wierzącego przez "odkupienie w Chrystusie Jezusie" (Rzym. 3:24; 5:9).

Druga strona śmierci Chrystusowej (Jan. 8:34; Rzym. 6:16). Słowo odkupienie - jest dosłownym tłumaczeniem z greckiego słowa, które oznacza - wyswobodzenie z niewolnictwa drogą wykupu. Chrystus przyszedł dlatego, żeby porwać więzy niewolnictwa, oddając swe życie na okup za nas (Mat. 20:28; Efez. 1:7; Tyt. 2:14). Dlatego i powiedziane jest, że jesteśmy kupieni lub wykupieni przez Jezusa Chrystusa (I Kor. 6:20; 7:23).

Wynikiem tego odkupienia (wykupu) jest prawdziwa wolność dzieci Bożych (Jan. 8:36; Gal. 5:1) od winy, śmierci i mocy diabła.

Odkupienie jest zasadniczym punktem czynu Chrystusowego, ono obejmuje **wszystkich ludzi** (I Tym. 2:6; I Jan. 2:2; II Kor. 5:15) **na wszystkie czasy** (Hebr. 9:12).

Napisane jest także, że Jezus Chrystus "Wstał z martwych dla usprawiedliwienia naszego" (Rzym. 4:25).

Rozdział 11.

O tym, jak człowiek przyjmuje zbawienie wykonane przez Jezusa Chrystusa.

Jezus Chrystus przygotował zbawienie dla wszystkich ludzi, lecz człowiekowi należy przyjąć je przez **pokutę, wiarę i odrodzenie**.

Pokuta (Mat. 3:2; 4:17; Dz. Ap. 2:38; 20:21; 26:20). Prawdziwa pokuta - jest to **żał za grzechy** (Łuk. 10:13; Joel. 2:12-13 i Hiob.

42:5, 6), **wyznanie grzechu** (Oz. 14:1, 2, 3, i Łuk. 18:13, 14) i **porzucenie grzechu** (Mat. 12:41; Ezech. 14:6; Izaj. 55:7).

Wiara - zbawienie przyjmuje czyn wykonany przez Chrystusa (Dz. Ap. 16:31) i daje pewność odpuszczenia grzechów (Rzym. 3:28; Efez. 1:7) i naszego zupełnego zbawienia (Efez. 2:8, 9).

Odrodzenie. W chwili prawdziwej pokuty i nawrócenia w człowieku odbywa się wewnętrzna zmiana, która nazywa się odrodzeniem. Odrodzenie odbywa się nie stopniowo, lecz momentalnie (Ezech. 11:19, 20; Jan. 3:1-8).

W taki sposób zbawienie daje się darmo, z łaski Bożej (Rzym. 3:24; Efez. 2:8, 9), ale przyjęcie go przez człowieka zależy od **jego świadomej i wolnej woli**. Dzieci są zbawione nie dlatego, że są bez grzechu, lecz dlatego, że nie są jeszcze w stanie używać świadomej woli do odrzucenia zbawienia, przygotowanego dla wszystkich przez śmierć Chrystusa (Mat. 18:3).

Rozdział 12.

O przeznaczeniu i tak zwanym "wiecznym zabezpieczeniu".

Wierzimy w powszechność łaski Bożej, ponieważ napisane jest: "Albowiem okazała się łaska Boża, zbawienna **wszystkim ludziom** (Tyt. 2:11). Łaska Boża daje się **wszystkim** ludziom bez wyjątku, ponieważ Chrystus przyniósł Samego Siebie w ofierze prześlania **za wszystkich** ludzi (I Jan. 2:2).

Bóg nikogo nie osądził na wieczne potępienie, ale wskutek Swojej wszechwiedzy On przewidział tych, którzy odrzucają podawaną im łaskę i przez to staną się niegodnymi życia wiecznego (Dz. Ap. 13:46).

Nauczanie o tym, że człowiek po nawróceniu na zawsze jest zabezpieczony od potępienia - nie jest ugruntowane na zasadach nauki Ewangelii.

Słowo Boże uczy nas, żebyśmy "z bojaźnią i ze drzeniem zbawienie swoje sprawowali" (Fil. 2:12), "Jeśliż tylko przyobleczonymi, a nie nagimi znaleźni będziemy" (II Kor. 5:3).

Pan Jezus powiedział: "Kto wytrwa aż **do końca** - ten zbawion będzie" (Mat. 24:13).

My bezwarunkowo wierzymy, że Bóg mocen jest ochronić od zatracenia człowieka wierzącego, ponieważ sam Chrystus powiedział, że "nikt nie może ich wydrzeć z ręki Ojca mego" (Jan. 10:28,

29; II Tym. 1:12; Kol. 1:21-23), ale sam człowiek, na mocy swego wolnego postanowienia, może nie przyjąć Chrystusa, umiłować ten świat, a nawet zginać na wieki (Łuk. 8:13; Gal. 5:4, 7; Hebr. 2:1; II Tym. 4:10 i in.).

Rozdział 13.

O chrzcie Duchem Świętym.

O Jezusie Chrystusie powiedziane jest: "On będzie chrzczyć was Duchem Świętym i ogniem" (Mat. 3:11). Chrzest Duchem i ogniem - jest to określone przeżycie człowieka wierzącego, zupełnie różne od odrodzenia (Łuk. 24:49; Dz. Ap. 1:8; 2:1-4; 2:38; 10:45-47; 19:1-6). Ten chrzest jest dwójaki: **Duchem i ogniem**. Każdy, kto otrzymał chrzest Duchem Świętym, wie o tym, ponieważ temu towarzyszyły "następujące znamiona".

Pan chrzci **Duchem** Swoją Kościół, żeby dać mu dary, wyszczególnione w I Kor. 12:8-11: dar mowy mądrości, mowy umiejętności, wiedzy, dar wiary, dar czynienia cudów, dar prorocstwa, dar rozeznanania duchów, dar różnych języków, dar wykładania języków. Bez tych darów Kościół nie jest w stanie świadczyć o Panu przed światem.

Pan chrzci **ogniem**, żeby oczyścić nas od wszelkiego grzechu już tutaj na ziemi (I Jan. 3:6, 9) i żebyśmy osiągnęli miłość doskonałą (I Jan. 4:18), bez której posiadanie wszystkich darów nie przyniesie nam żadnego pożytku (I Kor. 13:1-3). Dlatego wierzymy w zupełne oświecenie naszego ducha, duszy i ciała (1 Tes. 5:23) i świadczymy o tym.

Rozdział 14.

O Kościele.

Kościół jest tworem Samego Pana naszego Jezusa Chrystusa (Mat. 16:18). Głową Kościoła jest Sam Zbawiciel (Efez. 1:22).

Kościół Powszechny.

Zgodnie z sensem Pisma Świętego Kościół Powszechny składa się ze wszystkich wierzących i odrodzonych chrześcijan, nie tylko żyjących na ziemi, ale i wszystkich umarłych w prawdziwej wierze i świętości.

W taki sposób wszyscy wierzący, wszyscy <co> do jednego, którzy kiedykolwiek żyli i gdziekolwiek się znajdowali, są członkami Powszechnego Kościoła Chrystusowego. O Kościele Powszechnym napisane jest w liście do Hebrajczyków: "Aleście przystąpili... do uroczystego zgromadzenia i do zebrania pierworodnych, którzy są spisani w niebie, i do Boga, Sędziego wszystkich, i do duchów sprawiedliwych, którzy doszli do doskonałości" (Hebr. 12:23). Słowa: "Zebrania pierworodnych, **którzy są spisani w niebie**", oznaczają tych, którzy jeszcze żyją na ziemi i których imiona są zapisane do księgi Baranka w dniu, gdy stali się synami Bożymi (Łuk. 10:20). Słowa zaś: "Do duchów **sprawiedliwych, którzy doszli do doskonałości**", oznaczają tych, którzy przeszli już próg śmierci i osiągnęli swe życie prawdziwe. Ta część Kościoła Powszechnego, która jeszcze znajduje się na ziemi, nazywa się **wojującą** lub **pielgrzymującą**, Kościół zaś składający się z wierzących, którzy już odeszli do wieczności, nazywa się **Kościółem tryumfującym**.

Kościół Miejskowy.

Kościół miejscowy - jest to zgromadzenie wierzących, odrodzonych i ochrzczonych dzieci Bożych (Dz. Ap. 14:23; I Kor. 1:2). Kościół miejscowy istnieje w celu rozpowszechnienia Ewangelii, nawracania grzeszników, pouczenia i społeczności wierzących. W Nowym Testamencie widzimy Kościoły miejscowe w Jerozolimie, w Efezie, w Rzymie, w Koryncie, w Filipach, w Kolosach, w Tesalonice itd.

Członkowie miejscowego Kościoła.

Warunkiem przyjęcia do Kościoła miejscowego jest: odrodzenie, moralne życie i chrzest według wiary (Mar. 16:16). Kościół musi wyłączać ze swego środowiska tych, których życie nie odpowiada wymaganiom Ewangelii, którzy w dalszym ciągu żyją w grzechu i, po odpowiednich upomnieniach, nie chcą zmienić swego życia (Mat. 18:15-18; II Tes. 3:6; I Kor. 5:11-13).

Kościół domowy.

Domowe kościoły - są to wierzące rodziny i domy, w których niewierzący znajdują Chrystusa. Godny ojciec rodziny jest patriarchą i kapłanem takiego domu, podobnie jak Hiob (Hiob. 1:5). Naturalnie, to nie znaczy, że ci, którzy mieli u siebie Kościoły domowe, nie należeli do ogólnego, miejscowego. Tak na przykład Filemon był

poważanym członkiem Kościoła Kolosensów. Przykłady ze Słowa Bożego: Rzym. 16:4; I Kor. 16:19; Kol. 4:15.

Rozdział 15.

Służebnicy Kościoła miejscowego.

Głową Kościoła jest Jezus Chrystus (Efez. 1:22, 23). Każdy Kościół miejscowy musi być urządzony według wzoru podanego w Nowym Testamencie (Efez. 2:20-22), a dlatego i powinien kierować się Słowem Bożym przy współdziałaniu Ducha Świętego.

W celu wykonania pracy bieżącej Kościół miejscowy obiera ze swego środowiska starszych zboru: prezbiterów i diakonów (Dz. Ap. 14:23; 15:6; 20:17; Jak. 5:14; I Piotr. 5:2; Filip. 1:1). Jeżeli zbor jest liczny - to może mieć kilku prezbiterów (biskupów) i kilku diakonów (Dz. Ap. 15:6).

Obowiązki prezbiterów.

Pouczać członków Kościoła, napominać grzeszników, kierować zebraniem. W ogóle być opiekunami i pasterzami Kościoła Bożego (Tyt. 1:9; I Tym. 3:1-5; Dz. Ap. 20:28), nie panując nad dziedzictwem Pańskim, ale przykład dając trzodzie (I Piotr 5:2-3), odnosząc się do wierzących jak matka troskliwa do swych dzieci (I Tes. 2:7; I Tym. 5:17).

Obowiązki diakonów.

Do obowiązków diakonów należy przede wszystkim troszczyć się o materialne potrzeby Kościoła (Dz. Ap. 6:1-4). Jednak i diakonowie mogą głosić Ewangelię. Pierwszy chrześcijański męczennik Szczepan był diakonem, a jednocześnie i doskonałym kaznodzieją, (Dz. Ap. 6:5, 7-15; 7:1-60). O zaletach diakonów i ich żon pisze Św. Apostoł Paweł w I liście do Tym. 3:8-13.

Oczywiście istnieje jeszcze cały szereg innych służebników Kościoła, jak na przykład: ewangeliści, służebnice itd.

Rozdział 16.

O Chrzcie i Wieczerzy Pańskiej.

Chrzest wodny.

Sam Jezus Chrystus przykazał wykonywać **Chrzest wodny** przez zanurzenie, ponieważ samo słowo greckie "baptisma" oznacza zanurzenie (Mat. 28:19; Mar. 16:16), ono było wykonywane przez Św. Apostołów (Dz. Ap. 2:38-41; 10:47, 48; 16:33; 19:5). Chrzest symbolizuje śmierć grzesznika dla grzechu i tego świata i zmartwychwstanie ku nowemu życiu dla sprawiedliwości (Rzym. 6:3-4). Przeto Kościół, przed dopuszczeniem kogokolwiek do chrztu, powinien przekonać się, czy dana osoba rzeczywiście przeżyła pokutę, nawrócenie i odrodzenie, inaczej bowiem chrzest traci swój sens.

Wieczerza Pańska.

Wieczerza Pańska ustanowiona jest przez Samego Pana Jezusa Chrystusa przed Jego męką na Golgocie (Łuk. 22:19, 20; I Kor. 11:23-24). Jest ona ustanowiona przede wszystkim na pamiątkę śmierci Jezusa Chrystusa (I Kor. 11:26). W Wieczerzy Pańskiej mogą brać udział wszystkie odrodzone i ochrzczone według wiary dzieci Boże.

Rozdział 17.

O naszym stosunku do władzy państwowej.

W jakimkolwiek kraju znajdowałyby się Kościoły Chrześcijan Wiary Ewangelicznej - członkowie takowych powinni zawsze pamiętać i wypełniać to, co Słowo Boże mówi o naszym stosunku do władzy świeckiej: "Każda dusza niech będzie władzom zwierzchnim poddana; bo nie masz władzy, tylko od Boga; a władze istniejące od Boga są postanowione. A tak kto się władzy sprzeciwia, Bożemu postanowieniu się sprzeciwia; a którzy się sprzeciwiają, sami na siebie potępienie sprowadzą. Albowiem przełożeni nie są na post-rach dla dobrych uczynków, ale dla złych. A chcesz się nie bać władzy? - czyn dobrze, a będziesz miał od niej pochwałę. Bożym bowiem jest sługą tobie ku dobremu. Ale jeśli czynisz źle, bój się, bo nie darmo miecz nosi, gdyż jest sługą Bożym, mszczącym się z gniewem nad czyniącym źle. Przetoż trzeba być poddanym nie tylko dla gniewu, ale i dla sumienia. Dlatego bowiem i podatki dajecie,

gdz są sługami Bożymi, właśnie na to, aby tego pilnować" (Rzym. 13:1-6).

My też uważamy za swój święty obowiązek modlić się za wszystkich przełożonych (I Tym. 2:1-4).

Rozdział 18.

O rodzinie.

Małżeństwo - jest to święty związek między mężczyzną i kobietą, ustanowiony przez Samego Boga, (I Mojż. 2:18, 24), i istnieje w celu zachowania rodzaju ludzkiego, a także dla wzajemnej miłości i oparcia w życiu ziemskim (I Piotr. 3:1-7; Efez. 5:22-33). Bracia, którzy nie umieją rządzić swoją własną rodziną, nie mogą być obierani na prezbiterów lub diakonów (I Tym. 3:1-13). Jednak takowi mogą być ewangelistami (głosicielami), świadczącymi o wszechprzebaczącej miłości Bożej.

Rozwód Słowo Boże dopuszcza tylko z przyczyny cudzołóstwa (Mat. 5:32; 19:6; Mar. 10:2-12).

Wierzący rodzice powinni wychowywać swe dzieci w bojaźni Bożej, dając im przykład na własnym życiu. Dzieci powinny być posłuszne swoim rodzicom, bowiem tego wymaga sprawiedliwość (Efez. 6:1-2; Kol. 3:20-21).

Rozdział 19.

O Powtórny Przyjściu Pańskim.

Wierzmy, że Jezus Chrystus znów przyjdzie (Dz. Ap. 1:11).
1. Dla oczekujących Go dla zbawienia i po zmarłych w Chrystusie (Hebr. 9:28; I Tes. 4:15-17). 2. Dla sądu nad żywymi i umarłymi, z tego wyraźnie wynika, że wierzymy w powstanie zmarłych (Dz. Ap. 17:31; I Piotr. 4:5; II Tym. 4:1; Obj. 20:11-15; Jan. 5:29), i nad złymi aniołami (II Piotr. 2:4; Judy 6). 3. Dla ustanowienia tysiącletniego królestwa na ziemi (Izaj. 11; Obj. 20:1-3).

Słowo Boże zwiastuje, że po tysiącu lat szatan będzie wyswobodzony na mały czas (Obj. 20:3). Po czym ziemia spłonie, wykupieni zaś będą przeniesieni na to miejsce, które Słowo Boże nazywa "nowym niebem i nową ziemią" (Obj. 21:1-27).

W nasz skład wiary wnieśliśmy tylko główną zasadę nauczania o powtórny przyjściu Pana. Co do szczegółów - dajemy swobodę

członkom naszych Kościołów szukać kierownictwa Ducha Świętego w studiowaniu tej kwestii według Biblii.

W szczegółach nie będziemy dyskutować i rujnować sprawę Bożą, trzymając się sławnej reguły Bł. Augustyna: "W głównym - jedność, w drugorzędnym - wolność, a we wszystkim - miłość".

Rozdział 20.

Stan sprawiedliwych i niewierzących w przyszłym życiu.

Wierzmy, że po śmierci do powstania zmarłych wierzący znajdują się w stanie świadomej błogości (II Kor. 5:1-9; Łuk. 16:22 itd.), a dusze niewierzących znajdują się w stanie męki (Łuk. 16:23-26 itd.). Wierzący, po zmartwychwstaniu ich ciała, wejdą tylko wtedy w pełną błogość życia wiecznego; niewierzący zaś, po wskrzeszeniu ich ciała, wejdą w otchłań rozpaczliwych wiecznych mąk.

Ważne uwagi:

Niektórzy, bez żadnej podstawy, twierdzą, że opowiadanie Chrystusa o bogaczu i Łazarzu było tylko przypowieścią, aczkolwiek Słowo Boże nigdzie nie mówi, że to była przypowieść. Chrystus po prostu opowiedział o tym, jak o wypadku wiadomym Mu jako Synowi Bożemu. Możliwe, że i inni znali życie tych dwóch ludzi na ziemi, lecz nikt, oprócz Syna Bożego, nie mógł wiedzieć o tym stanie, który ci obaj przeżywali po śmierci. "Jednorodzony Syn, który jest w łonie Ojca" znał wszystkie szczegóły tego wypadku i opowiedział ludzkości dla zbudowania.

Uważamy za herezję - nauczanie, że nienawróceni grzesznicy nie będą cierpieć wiecznie, lecz, rzekomo, będą w końcu zniszczeni. To fałszywe nauczanie rozpowszechnia się przez nieuków w dziedzinie wiedzy biblijnej i języka greckiego, w którym jest napisany w oryginale Nowy Testament. Twierdzą oni, że słowa "na wieki wieków" nie oznaczają nieskończoności, lecz że pod tym trzeba rozumieć pewien okres czasu "ajon" (wiek), więc według ich zdania, grzesznicy będą męczyć się tylko przez pewien czas, po którym oni będą zniszczeni, mylnie przytaczając do tego słowa pror. Abdiasza - "jakoby ich nie było" (Abd. 16). Gdyby to było tak, to znaczy, że i błogość wierzących będzie tylko przejściowa, ponieważ jest napisane - "królować będą na wieki wieków" (Obj. 22:5), czyli według ich

rozumienia tego wyrazu będzie to, że i Bóg nie będzie żyć wiecznie, ponieważ odnośnie nieskończonego istnienia Boga użyte są te same słowa "żyjącego na wieki wieków" (Obj. 15:7).

W tym wypadku daliśmy tylko te przykłady; każdy interesujący się tym zagadnieniem może za pośrednictwem konkordancji na Stary i Nowy Testament wystudować słowa "na wieki" i "na wieki wieków" i wtedy będzie miał prawdziwy obraz tego, że te słowa oznaczają - nieskończoność. Prawdą jest, że słowa "na wieki" niekiedy oznaczają "na ten wiek", lecz gdy się używa słów "na wieki wieków" - wtedy oznacza to - "wiek pomnożony przez wiek", co daje w wyniku nieskończoność (Obj. 20:10).

Rozdział 21.

O uzdrowieniu.

Nie krytykujemy pomocy lekarskiej, lecz wierzymy, że fakt uzdrowienia naszego ciała włączony jest w odkupienie, dokonane przez Chrystusa na Golgocie (Izaj. 53:4-5; Mat. 8:17). Słowo Boże mówi, że w przypadku choroby trzeba przywołać prezbiterów Kościoła, którzy powinni modlić się przy chorym, namaściwszy go olejkim w imię Boże: "A modlitwa wiary uzdrowi chorego i podniesie go Pan, a jeżeliby się grzechu dopuścił, będzie mu odpuszczone" (Jak. 5:14, 15).

Zakończenie.

Studiujący te "Zasady Wiary" bardzo łatwo przyjdzie do wniosku, że one mają dużo wspólnego z "Zasadami Wiary" innych wyznań chrześcijańskich. I to właśnie jest cenne dla nas, bowiem nie dążymy do jakiegokolwiek odosobnienia od innych wierzących, lecz na odwrót, dążymy do jedności ze wszystkimi tymi, którzy bojują za tą samą wiarę ewangeliczną, która była "raz świętym podaną" (Jud. 3).